

De Kleine Suus

Mijn leven met autisme

Suzanne van den Buijs

*Voor mijn ouders en broer die er al vanaf mijn geboorte
voor mij zijn. En die mij altijd steunden, zelfs tijdens
de diepste dalen van mijn Aspergerleven.*

© 2025 Droomvallei Uitgeverij, Suzanne van den Buijs

Eerste druk, Eerste oplage februari 2025

Tekst: Suzanne van den Buijs

Fotografie: Barbara Schutte

Eindredactie: Suzanne Corro

Schrijfdocente: Susanne Kerkdijk

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

<http://www.droomvalleiuitgeverij.nl>

ISBN: 978-94-93314-49-8

Alle rechten voorbehouden.

MIJN AUTOBIOGRAFIE

Dit is mijn autobiografie, 'De kleine Suus, mijn leven met autisme'. Het is een mooi dik boek met vele bladzijden, mijn ideaal.

Dit verhaal gaat met name over mijn autistische kindertijd, dit wil ik met alle mensen delen in elk land, ja wereldwijd. Hoewel het een autobiografisch boek is, heb ik de personages die in dit boek voorkomen een fictieve naam gegeven. Dit omdat ik hun privacy wil waarborgen en omdat het is gebaseerd op mijn herinneringen en hoe ik het beleefd heb, hetgeen natuurlijk kan afwijken van hoe het werkelijk is gegaan.

Begrip kweken voor een mooi, maar zeer bewogen Aspergerleven, op deze manier kan ik autisten en niet autisten een mooie verbinding geven.

Dit autobiografische boek is mijn diep vervulde wens, mijn levenswerk. Ik wil bruggen bouwen tussen mensen met en zonder autisme. Dapper en sterk!

Suzanne van den Buijs

Suzanne van den Buijs (4 juli 1971) werd geboren in Breda, is getogen in Zundert en heeft het Syndroom van Asperger, een vorm van autisme. Suzanne van den Buijs woont bij de Antroposofische stichting Ygdrasil in Wijhe en werkt bij de weverij van Antroposofische woon en werkgemeenschap Overkempe in Olst. Ze werkt in de winkel 'Bij de Boom' in Wijhe, dat is een werkplek van Ygdrasil.

Ze heeft een schrijfcursus gevolgd bij schrijfdocente en auteur Susanne Kerkdijk. Suzanne haar missie is om bruggen te bouwen tussen autisten en niet autisten.

Suzanne en Susanne hebben samen gastlessen gegeven over autisme op basisscholen en voor een wereldvrouwengroep. Suzanne van den Buijs heeft als auteur met Asperger haar eigen Facebookpagina: Suus leven met Asperger.

In 2019 bracht Suzanne van den Buijs haar eerste boek de gedichtenbundel 'Suus leven met Asperger' uit. Nu presenteert Suzanne haar autobiografie: De kleine Suus (Mijn leven met autisme). Dit levenswerk is haar allermooiste droom en haar allerdiepste hartenwens.

Voorwoord

door Nellie Hagedoorn, oud leerkracht van auteur

Als jong kind zat Suzanne bij me in de klas, op een school voor moeilijk lerende kinderen. Ze was een lieve, betrokken leerlinge, die extra aandacht vroeg door haar manier van zijn. Ik herinner me vooral haar onzekerheid en paniek als situaties voor haar niet helder waren. En haar vaak gestelde bange vraag “WAAROM”?

Dat “waarom” vroeg om een antwoord. Daar was Suzanne vasthoudend in. Ze had behoefte aan duidelijke richtlijnen en gedijde het best bij de alledaagse gang van zaken. Ook de omgang met andere leerlingen en situaties op het schoolplein gaven regelmatig aanleiding tot frustraties. Suzanne raakte snel overstuur en liet zich moeilijk sussen. Pas later, – veel later-, toen ik tijdens een studiedag bijgeschoold werd over “autisme”, in al zijn verschillende vormen, begreep ik ...

Na vele jaren kwam ik Suzanne weer tegen. Wat leuk om in de volwassen vrouw die voor me stond de vroegere leerlinge te herkennen! Wat fijn om te zien en te horen, dat zij zich goed ontwikkeld heeft, positief en ondernemend is, creatief en met haar weefkunst tentoonstellingen houdt en gedichten schrijft.

Lieve Suzanne, het spijt me zeer dat jij als kind tekort kwam omdat je niet begrepen werd. En vaak niet gehoord! Ik bewonder je om je wilskracht en doorzettingsvermogen, om de ontwikkeling die je doormaakt(e) en om de persoon die je bent. Ik wens je alle goeds voor de toekomst en veel liefs!

1967

Anna is zwanger van haar tweede kind, feitelijk van haar derde. Anna heeft een zoontje, Jacob, van bijna drie en eerder had ze een dochter. Haar allereerste kind, dat op zaterdag 29 juli 1967 is geboren, mocht nog geen twee dagen oud worden. Ze is gestikt in het vruchtwater en kon niet meer gered worden. De arts heeft alles geprobeerd, maar kon haar niet in leven houden. Dood. De allereerste baby waar moeder Anna en vader Theodorus zo naar uitgekeken hadden was er niet meer. Dit intense geluk mocht niet lang duren en ging over tot een hel.

Eervol en liefdevol is hun meisje begraven op de begraafplaats achter de rooms-katholieke kerk, midden in het dorp waar Anna en Theodorus woonden. Een kerk met twee zware donkerhouten deuren aan de voorkant. De grote ingang waar kerkgangers naar binnen gingen. Aan weerskanten van de grote hoofdingang bevonden zich ook deuren met een klein kappelletje. Voor vijftig cent kon men een kaarsje branden voor een gebedje tot God en de heilige maagd Maria. Anna deed dat regelmatig en bad en bad. Ze had voor de kerkdienst van de begrafenis een kaarsje opgestoken en gesmeekt tot de Heer voor kracht om het leed te kunnen dragen. En dat ze, ondanks deze vreselijke narigheid, een fijn leven konden hebben en dat zij niet te veel weg zouden zakken in hun verdriet.

De begraafplaats was pal naast de kerk waar een hoog hek voor

stond. Het was een kerkhof met ontelbaar veel rijen grafstenen naast elkaar. Als je langs die grafstenen liep, voelde je de pijn van al die mensen die daar een naaste hadden verloren. De graven waren vrijwel allemaal bedekt met een mooie bloemenzee. De kerk was 's avonds niet open. De rooms-katholieke kerk was voor vele dorpsbewoners een vertrouwde plek, waar ze dichtbij de Heer konden zijn. De kerk stond midden in een drukke winkelstraat met horeca-gelegenheden waar je overprikkeld kon raken van het verkeer. De winkelstraat waar de rooms-katholieke kerk stond, bevond zich in het centrum van het dorp, de dorpskern.

Op deze bijzondere plek, in deze kerk, speelde dit pijnlijke gebeuren zich af. Samen met familie en vrienden namen ze op een warme zomerdag afscheid. Een dag waarop kleurrijke vlinders fladderden tussen de prachtige bomenpracht met de heerlijk geurende bloesem. Tegenstrijdig en verdrietig. Anna en Theodorus voelden de gemene pijn. Een gruwelijk monster met een vlijmscherpe dolk die hun hart en ziel verwoestte. Het mocht niet zo zijn dat dit wezentje een plek had op aarde. Haar bestaan zou verdergaan in de hemel bij God en de engelen.

Ruim een jaar later werd Jacob geboren. Een mooie blakende zoon, met donkere donshaartjes op zijn ronde babyhoofdje en grote sprankelende ogen. Vader en moeder hielden meteen zielsveel van hem. Hij was een vrolijk, gezond jongetje. Jacob genoot van al het moois om zich heen. Hij zorgde voor positiviteit. Hij was een lief kind en Anna en Theodorus waren zijn trotse ouders. Dit geluk verzachtte de pijn die dagelijks voelbaar was.